

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΨΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100, Ἐξά-
μηνη δραχ. 55, Τρίμηνη δραχ. 30.

ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰθιοπίας γρόσια διατηρ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξωτερικοὶ καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΘΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' οἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰοῦσάτε μινός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἵδός Ἐδριτσίου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 18 Μαγρίου 1939

Ἔτος θίον. — Ἀριθ. 16

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Πίσω ἀπὸ τὴν καταχνιά αὐτὴν ἔχει ἀέρα εἶπε ὁ Τρόυπ.

— Ὅλα εἶχαν γίνεαι κατὰ ἓνα τρόπο ἐκπληκτικὸ γιὰ τὸν Χάρβεϋ. Καὶ τὸ πῶς ἐκπληκτικὸ ἀπ' ἑλα εἶναι πῶς τὸ αὐτὶ του δὲν ἔπιανε κανένα πρό-
σταγμα, καὶ μόνο πότε-πότε ἀκουγε τὸν Τρόυπ νὰ βγάλλῃ ἓνα μουγκρητὸ πὸ τὸ πῶς ἔλεγε.

— Γιά σου, παλληκάρι μου.

— Δὲν εἶχες ξαναἰδῆ ποτὲ σου νὰ σηκώνουν ἄγκυρα; εἶπε ὁ Τόμ Πλάττ στὸν Χάρβεϋ, πὸ μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ κοίταζε τὸ ὑγρὸ πανὶ τῆς μετάνας.

— Ὅχι, Νεϋ πᾶμε τώρα;

— Νὰ ριζοῦμε ἄγκυρα καὶ νὰ φερῶμε καθὼς θὰ τὸ ἴδῃς καὶ μένος σου, μέλο πὸ δὲν εἶσαι ἀκόμη οὔτε μιὰ βδομάδα μαζί μας. Για σένα βλα αὐτὰ εἶναι καινούργια, μὰ κανεῖς δὲν ξέρει τί τοῦ μέλλεται. Νά, γιὰ νὰ ποῦμε, ἴδεις, θὰ φανταζόμενον ποτὲ ἐγὼ, ὁ Τόμ Πλάττ, πῶς θὰ γινόμενον.

— Καλύτερα ἀξίζει τοῦτο, παρὰ νὰ βρισκόσουν μὲ δεκατέσσερα δολλάρια τὸ μῆνα σύνταξη καὶ μιὰ σφαίρα στὴν κοιλιά, τὸν ἔκοψε ὁ Τρόυπ ἀπὸ τὸ δαιάκι. Δάσκα σκότα στὸ φλόκο.

— Καλὰ εἶναι τὰ δολλάρια, δὲν λέω, εἶπε ὁ παλιὸς ναυτῆς τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ ἐνῶ καταγινόταν μὲ τὸ μεγάλο φλόκο. Μὰ ἐμεῖς δὲν τὰ σκεπτόμαστε αὐτὰ διὸν βρισκόμαστε ἐπάνω στὸ κατὰστρωμα τῆς Μίς Τζία Μποὺν¹⁾ στ' ἀνοιχτὰ τοῦ λι-

μνιοῦ τοῦ Μπωφόρτ, ἐνῶ τὸ φρούριο τοῦ Μάιγρ ν' μᾶς ἔρχε φλόγι-
σμένες μπόμπες πίσω μας καὶ γιὰ παραπανιστὸ γλέντι εἶχαμε καὶ μιὰ φουρτούνα πὸ μᾶς ἀνεμοτάραζε. Ἐ-

Ἐ μπάριμα-Σάλτερος τινάχτηκε σὺν βρογγμένο σκυλί. (Σελ. 137, στ. γ')

οῦ Ντίσκο, πὸ βρισκόσουν τότε;

— Σ' αὐτὰ τὰ μέρη ἢ κάπου ἐδῶ γύρω, ἀπάντησε ὁ Ντίσκο, πολέμαγα νὰ βγάλω τὸ φωμί μου στὰ βαθειὰ νερά καὶ ν' ἀποφύγω τοὺς ἔπαναστάτες. Πόλὸ μού κακοφαίνεται πὸ δὲν μπορῶ νὰ σὲ σερβίρω καμμιά μπόμπα, Τόμ Πλάττ, μὰ ἔχω τὴν ἰδέα πῶς ἔ ἀνεμος θὰ μᾶς προφτάσῃ πρὶν

ἀντικρύσουμε μπροστὰ μας τὸ Ἰν-
στερν Πόιντ.

Τώρα στὰ πλευρὰ τοῦ καραβιοῦ ἀκουγόταν ἓνα ἀδιάκοπο φλοιοῦσιμα ἀνακατεμμένο μὲ δυνατὲς καρτσικιές, ἐνῶ πότε-πότε ἀπὸ τὴν κουραστὴ τῆς πλώρης ἔπεφτε στὴν κουβέρτα τὸ κύμα μὲ κρότὸ χαλικίων. Ἀπὸ τὰ μπούνια χύνονταν κάτι νερά θολὰ καὶ οἱ ναυτικοὶ στέχονταν βλοιστὴ γραμμὴ μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, προφυλαγμένοι κάτω ἀπὸ τὸν θαλαμίσκο τῆς πρύμης — βλοῖ ἐκτός ἀπὸ τὸν μπάριμα-Σάλτερος πὸ καθόταν πεισματάρικα ἐπάνω στὸ καπάκι τοῦ ἄμπαριου καὶ χαιδολογοῦσε τὰ πρισμένα χέρια του.

— Σάμπως μού φαίνεται πῶς θὰ χρειαζόταν νὰ βάλουμε καμμιά κουρτελάτσα¹⁾, εἶπε ὁ Ντίσκο εἰχόνοντας μιὰ κρυφὴ ματιὰ κατὰ τὸν ἀδερφὸ του.

— Σάμπως μού φαίνεται πῶς δὲν θὰ εἶχε κανένα λόγο. Γιατὶ νὰ χαλάμε τὰ πανιά μας δίχως ὄφελος; ἀποκρίθηκε ὁ μπάριμα-Σάλτερος.

Τὸ τιμὸν ἔστριψε ἀνεπαίσθητα κάτω ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ντίσκο. Ἐνα λεπτὸ ἀργότερον ἓνα κύμα ἤρθε σφυρίζοντας ἀπὸ λοξά, ἔσκασε στὴν κουραστὴ τοῦ καραβιοῦ, χτύπησε τὸν μπάριμα Σάλτερος ἀνάμεσα στὶς πλάτες καὶ τὸν ἔκανε μούσκεμμα ἀπὸ τὴν κορυφὴ ὡς τὰ νύχια.

Σηκώθηκε καὶ τινάχτηκε σὺν βρογγμένο σκυλί καὶ τράβηξε κατὰ τὴν πλώρη, μὰ μόλις ἔφτασε ἐκεῖ δέχτηκε ἄλλη ψυχρολουσία.

— Κοίταξέ πῶς τὸν κυνηγᾷ ὁ μπαμπᾶς σ' ἑλο τὸ καράβι, εἶπε ὁ Ντίσκ. Ὁ μπάριμα Σάλτερος ἔχει τὴν ἰδέα πῶς τὰ πανιά μας εἶναι τὸ μερτικό του στὸ καράβι. Διὸ καλοκαίρια τώρα γίνεται αὐτὴ ἡ δουλειά. Χαχὰ, αὐτὴν ἐδῶ τὴν ἄρπαξε κατὰστηθα.

Ἐ μπάριμα Σάλτερος εἶχε καταφύ-

1) Ὁ Τόμ Πλάττ μιλεῖ ἐδῶ γιὰ τὸ Gembook, πολεμικὸ τοῦ στόλου τῶν Ἡν. Πολιτιῶν, τὴν ἐποχὴ τοῦ ἄμφυλου πολέμου.

1) Βοηθητικὸ πανί.

γει κοντά στο μεγάλο κατάρτι ζητώντας δουλο, μα ένα μεγάλο κωμα ήρθε κι' έσπασε μπρός στα πόδια του. Τα χαρακτηριστικά του καπετάν-Ντίσκο ήταν άπαθη όσο και η ρόδα του τιμονιού του.

— Μου φαίνεται πως αν βάζαμε καμμιά κουρτελάτσα θα πήγαινε καλύτερα, Σάλτερς, είπε ο καπετάν Ντίσκο σαν να μ'ην είχε ιδεί τίποτε.

— Κάνε δ,τι διάολο θέλεις! φώναξε το θύμα μέσα από έναν καταρμαχτή νερού μόνο να μ'ην τα βάλγη μαζί μου δ,τι κι' αν σου τύχη. Πέν, κατέβη στη στιγμή να πάρης τον καφέ σου. Έπρεπε να σου κόβη αρκετά, ώστε να καταλάβης πως δεν είναι καιρός για να μένης επάνω στο κατάρτι.

— Τώρα θα πάνε κάτω να πιούνε καφέ και να παίξουνε τάβλι όσπου να γυρίσουνε οι γελάδες από τη βοσκή, είπε ο Ντάν καθώς ο Σάλτερς έσπρωχνε τον Πέν να κατεβή από το καμπούνι της πλώρης. Μου φαίνεται σαν να μέλλη αυτό το πράγμα να κρατήση έναν αιώνα. Δεν υπήρχε πιδ τεμπέλικο και ψόφιο πλάσμα από έναν ψαρά, όταν δεν βρίσκεται επάνω στο ψάρι.

— Καλά έκανες και μίλησες, Ντάν, φώναξε ο Μεγάλος Τζάκ πιδ τώρα και λίγη ώρα κοιτάζε γύρω του για νάβρη, και να διασκεδάση. Είχα όλότελα ξεχάσει πως έχουμ ένα επιβάτη. Έκείνοι πιδ δεν έμαθαν ακόμη την άρματωσιά του καραβιού δεν έχουν φόβο να τεμπελιάσουν. Πάσσαρέ μου τον, Τόν Πλάττ, για να τοδ τη μάθουμ.

— Τούτη τη φορά δεν είναι ή σειρά μου, είπε ο Ντάν μέσα από τα δόντια του. Βγάλ τα πέρα μονάχος σου. Έμένα ο μπαμπάς μου την έμαθε μ'ένα βρεγγμένο σκοινί στο χέρι.

Μιά ώρα και παραπάνω ο Μεγάλος Τζάκ τριγύρισε το θύμα του από την πλώρη ως την πρόμη μαθαίνοντας του όλα κατά την έκφρασή του έπρεπε να ξέρη κάθε άνθρωπος στη θάλασσα. Έτε στραβός είναι, είτε μεθυσμένος, είτε κοιμάται. Μιά γολέττα έξηγνα τόνων με σηκωμένα μόνο το πανί της μετζάνας, δεν παρουσιάζει και τόσο σπουδαία άρματωσιά, μα ο Μεγάλος Τζάκ είχε το χάρισμα να καρφώνη στο νου του άλλο δ,τι έλεγε. Όταν ήθελε να προσελκύση την προσοχή του Κάρβεθ στο μαντάρι του πικιού έσφιγγε με τα δάχτυλά του τον σβέρκο του μικρού και τον ανάγκαζε επί μισό λεπτό να κρατήση καρφωμένα τα βλέμματά του εκεί επάνω.

Το μάθημα θα ήταν ευκολώτερο

αν το κατάρτι ήταν πιδ ελεύθερο: μα έμοιαζε σαν να χωρούσε εκεί επάνω δ,τι θέλεις, μα όχι να περάση ένας άνθρωπος. Στην πλώρη ο έργατης και όλα τα σχετικά με τις αλυσίδες του και τα παλαμάρια του πιδ σ' έκαναν να σκοντάβης κάθε τόσο. Δίπλα στο μπροστινό κατάρτι ξεπρόβαινε το φουγάρο του μαγειριού και δίπλα στο καπάκι του άμπαριού το βαρέλι όπου φύλαγαν τα σηκώτια του μπακαλιάρου. Πίσω το πικί μετζάνας έπιανε όσο τόπο έμενε ελεύθερος από τις άντρες και τα πάρα για τα ψάρια.

Ύστερα έρχόταν ο σωρός απ' τις ψκρόδαρες πιδ όλες τους ήταν στερωμένες μ' αλυσίδες επάνω στο πίσω κατάρτι, ο θαλαμίσκος με γύρω γύρω τα μαστέλλα κι' ένα πλήθος άλλα πράγματα, και τέλος, στην πρόμη, το πικί, πιδ είχε έξηγνα πιδια μάκρος κι' έκοβε το καράβι, στη μέση, ανεβοκατεβαίνοντας σε κάθε κούνημα του καραβιού.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΗΣ ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΙΝΑ

— Συνέχεια από προηγούμεν. και τέλος —

Μπορούσε να φτάση με ήλιο ως την «Ράχη του Βουνοῦ» απ' όπου θ' αγνάντωνε το χωριό του. — Έπειτα, κι' αν νόχτινε, φεγγάρι ήταν. — Έτσι αποφάσισε να τραβήξη πρὸς το χωριό του, τρέχοντας, σ' αζαρκάδι.

Όταν κόντευε να βασιλέψη ο ήλιος, ο Κουτσογιάννης ήταν στο κατάρτι της «Ράχης του Βουνοῦ» στα μέσα του δρόμου. Του έμειναν ακόμη τρεις ώρες δρόμος. Πήρε τον κατήφορο, σαν κυνηγημένο έλάφι, για να φθάση το γληγορώτερο στο κοπάδι του, πιδ δεν το είχε ξεχωρίστη καμμιά μέρα και καμμιά νύχτα, από μικρά παιδάκι.

Δεν σταμάτησε ποθενά και τρεις ώρες νόχτα κληροπενοῦσε το σπίτι του και τραβούσε ίσια για το κοπάδι του.

Φθάνοντας σ' αγαπημένα του «ζωντανά», άρχισε να τα χαϊδεύη και να τα ρωτά.

— Πως περάσατε σήμερα, ψυχούλες μου; Πως περάσατε σήμερα χωρίς έμένα; Βοσκήσατε καλά; Ήπιατε νεράκι; Μή σας τρώμαξε τίποτε;

Και λέγοντας αυτά έφερε άνω κάτω το κοπάδι του, το μέτρησε, το ξαναμέτρησε και το βρήκε σωστό. Δεν έλειπε κανένα. Ή καρδιά του Κου-

τσογιάννη είχε γίνει περιβόλι από τη χαρά της και στη στιγμή ακούστηκε ολόγυρα τ' άγγελικό λάλημα της καινούργιας φλογέρας!

Ο αδερφός του, ο Παῦλος, νοιώθοντας τὸν έρχομό του Κουτσογιάννη, από το φλογερό λάλημα, το φώναζε από πέρα:

— Ήρθες, ώρε Γιάννηηηηηη!

— Ήρθα ώρε, ήρθα!

Από κείνη τη στιγμή άρχισαν πάλι οι λέγγια, οι λακκίες, οι ράχες και τα πλάγια να χαιρώνται από το λάλημα του Κουτσογιάννη, σαν και πρώτα, κι' όταν τον ρωτούσε κανείς:

— Τι είδες, Γιάννη στα Γιάννινα;

— Θάματα! Θάματα! Δεν μολογείται δ,τι είδα. Μα τι τα θέλεις;

Κακός κόσμος! Όλο στον παρά έχουν το νου τους! Δεν σου δίνουν μια τρίχα χωρίς παράδες! Τους λες «καλημέρα» και δεν σ' άπαντούν! Μπαίνεις στο χάνι να φάς ψωμί, τρώς κι' ύστερα σου γυρεύουν πληρωμή!!! Κακοί άνθρωποι οι Γιαννιώτες!

Γ. ΜΕΓΑΣ

(Κατά διασκευήν από το διήγημα του ΚΡ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ)

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ (ΛΑΦΟΥΤΑΙ)

Ο ΛΥΚΟΣ ΚΙ' Ο ΛΕΛΕΚΑΣ

Τρώγοντας καθώς πιδ τρώνε «Οι οι λύκοι άρπαχτικά, λίγο έλειψ' ένας Λύκος Να την πάθη μια φορά».

Ένα κόκαλο μεγάλο Στο λαιμό του είχε σταθή Για καλή του όμως τύχη Λέλεκας περνά από κεί.

Κ' επειδή δεν ήμπορούσε Να τον κινή με φωνή, Νόημα του κάνει ο Λύκος Πως βοήθεια του ζητεί

Τρέχει ο Λέλεκας άμέσως και σαν τον καλό γιατρό, Με το μύτηρό του βγάσει Την κοκάλ' απ' το λαιμό.

Ύστερα του λέει: — «Κύρ-Λύκο, Ή έγχειρήσή μου αυτή Ήταν δύσκολη και πρέπει, Ό γιατρός να πληρωθής».

— Έ' είπες; του άπαντάει ο Λύκος, Με το στόμα δλανοιχτό Μα το ναι με κοροϊδύσεις, Κι' είσ' άχάριστος θαρρώ.

Δε σου φτάνει το κεφάλι, Λέλεκα, πιδ τώχεις βγάσει, Άπ' το στόμα μου γερό, Μόν' ζητάς και ρέστα τώρα; Λείψ' απ' την κοκάλ' την ώρα!

(Παράφραση) ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΗΜΗΡΙΑΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΔΑΡΒΙΝΟΥ

Άγαπηταί μου,

ΕΝΑ καλό Διαπλοσόπουλο, πιδ διάβαζε κάπου πως γιορτάσθηκε η 130η επέτειος από τη γέννηση του Δαρβίνου, με παρακαλεί να γράψω μια Έπιστολή για το μεγάλο αυτόν φυσιοδίφη και την περίφημη θεωρία του. Γιατί θέλει προπάντων να μάθη αν είναι αλήθεια πως ο άνθρωπος κατάγεται από τον πίθηκο, ή αν, όπως διδάσκει η Άγια Γραφή, τον έπλασε ο Θεός.

Την έρώτηση αυτή την κάνουν και μεγάλοι. Άλλα είναι άσυλλόγηστη. Γιατί έστω, άς υποθέσουμε, μια στιγμή—άς υποθέσουμε, γιατί δεν είναι αληθινό ή τουλάχιστο δεν έχει άποδειχθεί ακόμη—πως ο άνθρωπος κατάγεται από τον πίθηκο, πως είναι δηλαδή εξέλιξη του πιθήκου. Άλλα τον πίθηκο ποιος τον έπλασε; Κατάγεται κι' αυτός από έν' άλλο ζωο κατώτερο. Τότε, ποιος έπλασε το ζωο αυτό; Κι' όλα τέλλα, πιδ από το ένα, κατά τη θεωρία της Έξέλιξης, γεννήθηκε το άλλο, ως το πρώτο ως την αρχή της ζωής: Ο Θεός! Ο καιμένος ο Δαρβίνος πιδ, όπως βλοι οι αληθινοί επιστήμονες, ήταν και θεοσεβής, το λέει καθαρά: «Ή θεωρία μου δεν καταλύει την ιδέα ενός Θεού πλάστη. Και μάλιστα έχω θαυμάζω περισσότερο ένα Θεο πιδ έπλασε ένα μικροσκοπικό πρωτόζωο, ένα κύτταρο, και το έδωσε τέτοια δύναμη, ώστε να εξελιχθή ως το τελευταίο ζωο». Δεν είναι λοιπόν άσυλλόγηστο εκείνο, πιδ εξαρτούν την ύπαρξη του Θεού από τη θεωρία της Έξέλιξης; Είτε λανθασμένη, είτε αληθινή είναι, ο Θεός υπάρχει. Αυτός έπλασε τον κόσμο. Αυτός—αν ή θεωρία είναι αληθινή—έκαμε και την Έξέλιξη. Τα πάντα ο Θεός.

Κάθε επιστημονική ή φιλοσοφική θεωρία δεν είναι παρά μία, σωστή ή λανθασμένη άδιάφορο, έξηγηση του Έργου Του. Ο άνθρωπος, πιδ είτε απ' εθελίας, είτε διά του πιθήκου, τον έπλασε ο Θεός, προσπαθεί να έξηγηση τον κόσμο, τη ζωή, με τις αισθήσεις, με το νου, με το λογικό, πιδ του έδωσε ο Πλάστης του. Ο Δαρβινισμός επομένως είναι μία θεωρία πιδ δεν μπορεί να κλονισή τις θρησκευτικές μας ιδέες και πεποιθήσεις. Την παρεξήγησαν και τη διέστρεψαν εκείνοι πιδ έδίδαξαν σ' όνομα της τον ύλισμό και την άθεία. Γιατ' είναι άσχετη με την Πρώτη

Αρχή, την πρώτη αίτια των όντων και των φαινομένων, το Θεό. Παραδέχεται πως από τα κατώτερα ζωικά είδη έγιναν βαθμηδόν τάνώτερα, κι' έξηγεί τα φυσικά αίτια πιδ έκαμαν τους ατελείστερους οργανισμούς να εξελιχθούν ως τους τελειότερους. Ή Παλαιοντογία—ή επιστήμη πιδ εξετάζει ατελείστερους οργανισμούς από τα λείψανά τους, τάποτυπώματα, τάπολιθώματα—δεν άνακάλυψε ακόμη τον πιθηκόάνθρωπο, ένα ζωο πιδ να είναι το διάμεσο μεταξύ πιθήκου και ανθρώπου. Γι' αυτό δεν ειν' ακόμη άποδειγμένο πως ο άνθρωπος έγινε από τον πίθηκο. Είναι όμως άποδειγμένο πως από το μαμμούθ έγινε ο έλέφας κι' από τη νυχτερίδα ο πουτικός. Ή πρώτη ζωή φάνηκε στο νερό στη θάλασσα. Από τα ψάρια έγιναν τα πουλιά κι' από τα πουλιά τα τετράποδα, πολλές χιλιετηρίδες, πριν φανή ο άνθρωπος. Αυτό διδάσκει κι' η Άγια Γραφή. Όλοι οι επιστήμονες παραδέχονται σήμερα την Έξέλιξη, τουλάχιστο ως τον πίθηκο. Κι' άλλο πιστεύουν πως όλο το φυτικό και το ζωικό βασιλείο έγινε από έναν μόνο αρχικό τύπο, κι' άλλοι πως οι αρχικοί τύποι ήταν τέσσερις—πέντε. Ο Δαρβινισμός στάθηκε ή μεγαλειωδέστερη, ή πιδ ρη-

ξικέλευθη ως τώρα επιστημονική θεωρία. Αφ'ότου φάνηκε, μπορούμε να πομμε πως άλλαξε ή ανθρώπινη σκέψη. Από τα φυτικά και ζωικά «είδη», ή Έξέλιξη επεκτάθηκε σε όλα τα πράγματα, όλικά και ήθικά. Παντοῦ βλέπουμ την Έξέλιξη.

Και ν'α συλλογιέται κανένας πως ο μεγαλοφυής πιδ συνέλαβε μία τέτοια κοσμοθεωρία κι' έγραψε το άθάνατο βιβλίο «Περ' της καταγωγής των ειδών», ο Κάρολος Δαρβίνος (Darwin) — γεννήθηκε στο Σρόσμποουρ της Άγγλιας το 1809—ήταν ένας μαθητής άμελης και ξεροκέφαλος, πιδ απέλιπε τους γονείς και τους δασκάλους του πως δεν ήθικανε τίποτα! Και πραγματικώς τίποτα δεν έκαμε ως πιδ άνδρώθηκε. Ένα μεγάλο ταξίδι ολόγυρα στη γή, όταν ήταν άπάνω από τριάντα χρονών, το άνοιξε. θάλαξες, τά μάτια και τοδ ζόμπιος την κοιμισμένη μεγαλοφυία. Τότε μπόρεσε κι' αυτός να... εξελιχθή. Κι' είναι από τα σπανιότατα παραδείγματα όψίμου μεγάλου άνδρος, γιατί συνήθως οι μεγάλοι άνδρες είναι «αδύμοι, κάποτε μάλλιστα κι' «έξοχα παιδιά» («enfants sublimes») σαν τον Πασκάλ και τον Οδύγώ.

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΑΛΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

16

Ο Γιαννάκης προχωρούσε με την έλπιδα. Κι' άξαφνα... [τόπ! Τί ήταν πάλι αυτό; Ένα άπεφάντο χαντάκι γεμάτο νερό, μα λίμνη πλατειά και μακριά όσο έφτανε το μάτι του. Την τριγύρισε για να ιδή αν τελειωνε ποθενά για να περάση, αλλά βρέθηκε πάλι στο ίδιο μέρος απ' όπου είχε ξεκινήσει. Άλίμονο! όπως ο τοίχος όπως το ξερό χαντάκι, έτσι κι' ή λίμνη τριγύριζε το βουνό. Άδύνατο να περάση!

Και κήθηκες χάμο απέλιτισμένος. Ποιδ Πνεῦμα του Βουνοῦ θά του έστειλε τώρα ή Καλοκαιρά; Και πόση δουλειά, πόσον κόπο θάκανε πάλι, για να εῦδοκίση αυτό το Πνεῦμα και να τον αφήση να περάση αντίκου!

Αυτά συλλογιζόταν, όταν άκουσε δίπλα του κάτι φοβερά νιαουρίσματα.

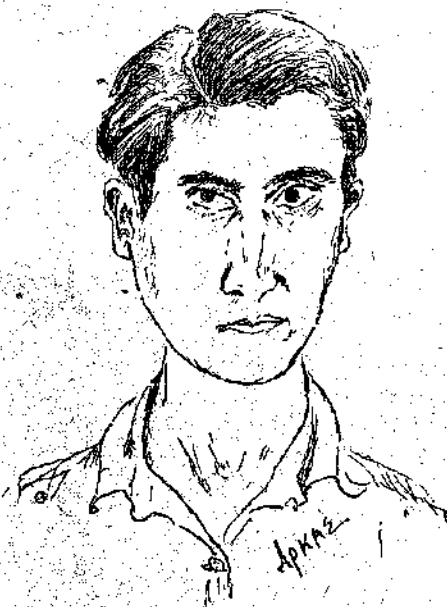
Γυφίζει και βλέπει έναν πελώριο Γάτο, θεσιδ μονάχο πιδ τον κοιτάζε με τις λαμπερές πράστρες ματάδες του.

(Ακολουθεί) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

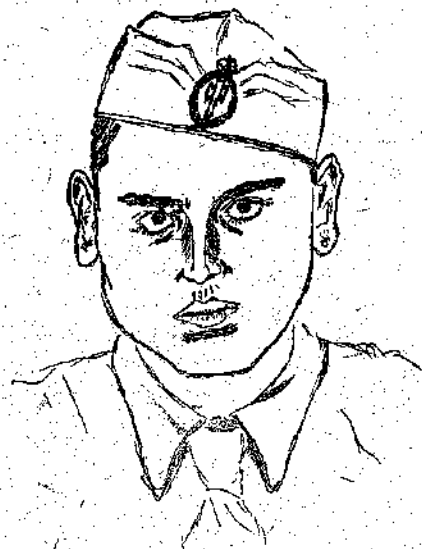
(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ—ΙΔΕ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΦΥΛΛΑΔΙΑ ΣΕΛ. 123-124 ΚΑΙ 132)

ΑΡΚΑΣ
Μεγάλη Τάξιν—Β' Βραβείον

ΜΟΝΑ ΛΙΖΑ
Μικρή Τάξιν—Α' Ήπεινος

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΤΑΛΟΣ
Μικρή Τάξιν—Γ' Βραβείον

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMBE —

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Ναι, κόρη μου, αλλά πρέπει πρώτα να σου δείξω. Νά, θα πάρης την τρίπολη έτσι και θα το τρίψης καλά-καλά. Ύστερα θα το τρίψης με τη βούρτσα για να φύγη δη ή τρίπολι απ' τα χαράκια... παίρνεις ύστερα τούτο το πετό και το σφουγγίζεις σφιχτά... και θα γίνη καινούργιο. Πάρε τώρα και τ' άλλο και τρίψε το να σέ ιδώ.

Η Μαρία πήρε ένα άλλο τασάκι και το καθάρισε τόσο καλά, ώστε και η ίδια ή κυρά Λένη αναγκάστηκε να παραδεχθή ότι καλύτερα δεν θα τώ έκανε ούτε αυτή ή ίδια.

Όταν ή μητέρα του γιατρού, έγέμισε τα βάζα και φώναξε τα δυο κορίτσια, ή Μαρία εξακολούθησε ακόμη να τρίβη τα χαλιώματα, και ή κυρά Λένη όμολόγησε πως ή μικρή την βοήθησε πολύ.

Πριν ξαναπάρουν στο χέρι τους τώ Αλφαθητάρια τα δυο κορίτσια όπλιστικαν με γενναίους φέτες ψωμι και άρχισαν να σφουγγίζουν τώ τσουκάλι όπου είχε ψηθή τώ γλυκό, μαζί με τή Χρυσούλα που είχε ακόμη ηλικία ώστε να αγαπάη τά γλυκά.

— Τούτα τά δυο ποτηράκια είναι δικά σας, αλλά θα τά πάρете αύριο που θαχθ κρυώση τώ γλυκό.

Τά κοριτσάκια ευχαρίστησαν τήν μητέρα του γιατρού και γύρισαν στο χωριό τους. Τώ άλλο πρωί ή κυρά Μαρία είχε βγάλει τήν αγγελίδα να τήν βρακήση και όταν ήρθε πίσω είδε μ' έκπληξή της ότι ή Μαρία είχε μαζέψει όλα τά χαλιώματα και τά έτριβε. Η φιλότιμη μικρούλα είχε πάρει παράδειγμα από τήν κυρά Λένη.

Τώ άλλο μεσημέρι πήγαν πάλι στού γιατρού και αυτή ή δουλειά κράτησε ένα όλόκληρο χρόνο, έτσι που ή μητέρα του γιατρού κατώρθωσε να τελειοποιήση τίς δυο μαθήτριάς της. Μή νομίζετε όμως ότι ό χρόνος αυτός πέρασε ήρεμος, χωρίς τρικυμίες και χωρίς παραχές. Γιατί ή κυρά Μαρία παραδεχόταν και όμολογούσε πως τά δυο κορίτσια κάθε φορά που πήγαιναν στο σπίτι του γιατρού μάθαιναν ένα πλήθος όφέλιμα πράγματα, μα έμάθαιναν και πολλά πράγματα περιττά και καθώς ξέρομε ή κυρά Μαρία άποστρεφόνταν τά περιττά πράγματα. Έτσι λοιπόν όποτε έβλεπε τή Μαρία καθισμένη σταυρόποδι χάμω, εύρισκε πάντα κάποια πρόφαση για να τήν κινή να διακόψη τή μελέτη της, γιατί νόμιζε πως ή πολλή μελέτη είναι χασομέρι. Μα και ή Μαρία με δυσκολία όποτασό-

ταν, γιατί ούτε άχολο περίστέρι ήταν, ούτε άκκαο άρνάκι. Μ' αυτό τόν τρόπο δημιουργούνταν κάθε μέρα παραχές και συγχίσεις, ή κυρά Μαρία φοβόριζε τή Μαρία πως θα τήν καταγγείλη στη μητέρα του γιατρού και στο τέλος πραγματοποιήσε τήν άπειλή της. Η γριά κυρία νοθετοόσε τή Μαρία, τή συμβούλευε και τήν παρακινούσε να ζητήση συγχώρηση κι έτσι ξαναγύριζε πάλι ή όμόνοια και ή γαλήνη.

ΚΑΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Μιά μέρα ό γραμματοκομιστής πέρασε από τώ σπίτι του άγροφύλακα και χτύπησε τήν πόρτα.

— Ένα γράμμα, κυρά Μαρία, για τόν κύρ-Πέτρο.

Η κυρά Μαρία έτρεξε έξω και πήρε ένα μεγάλο φάκελλο απ' τά χέρια του.

— Δεν είναι εδώ ό Πέτρος μου, είπε. Βγήκε στην περιπολία του. Από που να είναι άραγε; Έκανε στριφογυρίζοντας τώ φάκελλο στα χέρια της, σαν να μπορούσε απ' αυτό να λύση τώ μυστήριο.

Ό γραμματοκομιστής στεκόταν και σφούγγιζε τώ μέτωπό του με τώ χρωματιστό μαντήλι του.

— Είσαι καταιδρωμένος, μπάρμπα-Δημήτρη. Δεν μπαίνεις μετά να πάρης ένα κρασάκι;

— Ευχαρίστως, κυρά Μαρία-μου, αλλά θα τώ πάρω στο πόδι. Έχω

ένα σωρό γράμματα να πάω στα έπάνω χωριά και μ' αυτή τή ζέση! Είς ύγειαν! να σου ζήση ό κύρ-Πέτρος και τώ έγγονάκι σου.

— Ευχαριστώ, μπάρμπα Δημήτρη μου, με τίς ύγειες σου. Στο καλό.

Ό γραμματοκομιστής έφυγε δροσιμένος άνοιγοντας τά ρήματά του, και ή κυρά Μαρία έκάθησε κρατώντας τώ γράμμα στα χέρια της κι όλη ώρα άναρωτιόνταν:

— Τι να γράφη;

Δέν έβλεπε τήν ώρα ποτέ να έρθη ό Πέτρος της.

Επιτέλους ό κύρ-Πέτρος γύρισε, κρέμασε τώ ντουφέκι του, άνοιξε τώ γράμμα και άρχισε να τώ διαβάξη. Η κυρά Μαρία τόν κοίταζε με άγωνία και προσπαθούσε να κατάλαβη από τήν έκφραση τού προσώπου του τί έλεγε τώ γράμμα. Μάσα στο πρόσωπο τού κύρ-Πέτρου ήταν ζωγραφισμένη μόνο ή προσοχή που βάζει κανείς για να βγάλη νόημα από τίς φράσεις που διαβάζει. Στο τέλος τώ πρόσωπό του άστραψε και γυρίζοντας στη μητέρα του τής είπε:

— Μητέρα, θυμάσαι τόν ξάδερφό σου τόν Άριστείδη;

— Τόν Άριστείδη; Πώς δεν τόν θυμάμαι; Όταν είμαστε παιδιά παίζαμε μαζί. Ύστερα έγω παντρεύτηκα και χωρίσαμε, και δε τόν ξαναείδα. Έμαθα όμως πως παντρεύτηκε και έκανε και παραδίκια.

— Φαίνεται πως πέθανε.

— Ά τόν καιμένον! Πάσο πικράθηκα! Πάει κι άλλος. Κι από που τώμαθες πως πέθανε;

— Μοσ τώ γράφει ό συμβολαιογράφος από τώ Κατωχώρι. Αυτός έλαβε γράμμα από έναν άλλον συμβολαιογράφο, δεν μπορώ να βγάλω καλά τ' όνομά του, που τώ γράφει να σέ είδοποίηση πως σ' έχει στη διαθέχη του.

— Τι μου λές, Πέτρο μου; Ά τί καλός ξάδερφος! Αυτά θα είναι ή προίκα τής Μόρφως μας. Θα τώ κάνης βέβαια άπάντηση τού συμβολαιογράφου τώρα εθός.

— Που να γράφη κανείς; Κι ύστερα έγω δεν εύκολύνομαι στο γρά-

ψμο. Καλύτερα να πάμε στο Κατωχώρι, καθώς λέει, κι ό συμβολαιογράφος.

— Καλά, καλά, να πάμε. Πόσον καιρό έχω να κάνω ένα τόσο μεγάλο ταξίδι. Πρέπει να πάρουμε και τά παιδιά. Πρέπει να πάρουμε και τά παιδιά, που να τ' άφήσουμε μονάχα. Θα ευχαριστηθη κι ή Μόρφω μας στο ταξίδι. Έγω τώρα εθός θ' άρχισω να τήν έτοιμάζω.

Και τάλεγε αυτά ή γριά γιαγιά,

Ό κύρ-Πέτρος άνοιξε τώ γράμμα και άρχισε να τώ διαβάξη. (Σελ. 141, στ. α')

έτοιμασε, και τί δεν έτοιμασε για να στολίση τήν έγγονή της!

Για τή Μαρία δεν έγινε καμιά προετοιμασία. Και για ποιό λόγο, να γίνη, αφού ή γυφτοπούλα δεν ήταν ή κληρονόμα τού ξάδερφου Άριστείδη; Δεπόσο βρήκε ή γυφτοπούλα τρόπο να καθάριση και παλιά κορδέλλα που τής τήν είχε χαρίσει ή μητέρα του γιατρού για τήν κόβλα της, και μ' αυτήν έδεσε τά μαλλιά της, και τώ κόκκινο χρώμα τής κορδέλλας ταίριαζε τόσο ώραία στο κατάμαυρα μαλλιά της! Μιά χαρά ήταν ή γυφτοπούλα και μόλις τήν είδε ή κυρά Άναστάσινα ή μυλωνού, ψιθύρισε με άγανάκτηση: «Για έδες τή μάγισσα τί λούσο και καμάρι!»

Μά τί γόρευε ή κυρά Άναστάσινα και ήρθε στού κύρ Πέτρου; Κι ή ίδια ή κυρά Μαρία όταν τήν είδε άπόρησε.

— Τι θέλει ή κυρά Άναστάσινα; Τόσον καιρό μου έκανε τόν βαρύ γιατί ήθελε και καλά να διώξω τή Μαρία. Και τώρα τί θέλει εδώ;

— Άχ, κυρά Μαρία, δεν τώ κατάλαβες ακόμη; Τώρα ή έγγονή σου θα έχη προίκα, αφού είναι κληρονόμα τού ξάδερφου Άριστείδη. Άργότερα θα τώ καταλάβης.

— Ηρθε λοιπόν ή κυρά Άναστάσινα και είπε στη γιαγιά τής Μόρφως.

— Καλέ τί έμαθα, κυρά Μαρία μου; Δόξα σοι ό Θεός! Θα πάτε στο Κατωχώρι; Ίσα ίσα που έτοιμαζόμουν να πάω κι έγω εκεί με τόν Ιωσήφ μου κι έπιασα ένα άμάξι και θα μές περιμένη στο χωριό τού γιατρού. Άν θέλγης λοιπόν, κυρά Μαρία

γιατί ήταν βέβαιη πως όλο τώ Κατωχώρι θα είχε τά μάτια του καρφωμένα στην πλούσια κληρονόμα τού μακαρίτη Άριστείδη. Έπρεπε λοιπόν να είναι ντυμένη άνάλογα με τή θέση της. Γι' αυτό τής έτοιμασε ένα φιλό και λεπτοκεντημένο πουκαμισάκι, ένα καινούργιο όραίο φόρεμα με μιά πλατειά βελουδένια φάσα στον ποδόγυρο, τής έτοιμασε ζώνη από μεταξωτή κορδέλλα και τή ζώνη τήν έστόλιζαν πίσω δυο μεγάλοι φιόγκοι,

μου, θα μου κάνης ευχαρίστηση, να πάμε μαζί, τώ άμάξι θα μές χωρέση δλους. Η κυρά Μαρία πείσθηκε από τά κολακευτικά λόγια τής πονηρής μυλωνούς κι έδωσε τώ λόγο της. Τήν όρισμένη ώρα λοιπόν ήρθε ή κυρά Άναστάσινα μαζί με τώ γιό της, ντυμένοι και οι δυο με τά καλά τους και ξεκίνησαν παξή. Τά δυο κοριτσάκια έτρεχαν μπροστά σαν πεταλούδες. (Άκολουθεί) ΦΑΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΑΝΟΥΛΑ

Μανούλα, τρέμο. Τ' άρρωστό σου βήμα Μέρα τη μέρα πιο βαρύ άγροικείται, Της άγιασμένης σου ζωής το νήμα 'Ορέμενε! άρχίζει να μετριέται.

Μέσ' άπ' το παραθύρι σου κοιτάζεις, Κ' είν' ή ματιά σου τόσο άφρημένη! Μαυ φαίνεται πως κρυφαστενάζεις Πως τρέμει άπόψε ή καρδιά, πως τρέμει!

"Ελα κοντά μου, μίλησέ μου άγάλι. Με την καλή, την άπαλή μιλά σου, Ξεκούρασέ μου το βαρύ κεφάλι. Μέσ' στη ζεστή φωλιά της άγκαλιάς σου!

"Η ζέστα σου! γλυκύτερο τί άλλο "Έχει ή ζωή άνθρώπου να δώση; Διάνι μέσ' στης τρικυμίας το σάλο, "Από νανάγια πόσα μ' έχεις σώσει.

Μ' άπόψε τί χλωμά που σβύεται ή μέρα! Κάποιος παραμονεύει, άλόγησά μας... Μανούλα, νάν' το δάχτυλα του άγέρα Που ψαχουλεύουν τά παραθύρα μου;

Δός μου τή δυό σου χέρια! Πως φοβόμαι Νά διελωμανταλώσωμε την πόρτα... Σήκω, πιο μέσα, πιο βαθιά να πάμε! "Αχ, να σε κρύψω, θέλω από τή Μοίρα! (Μίσησε)

Γελαστός Άντιπλοίαρχος [Β]

ΜΙΑ ΑΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΥΠΑΡΞΗ

Είχα βγει με τή μητέρα μου στά μαγαζιά για να ψωνίσουμε. Ζαφνικά άκούω πίσω μου μι άλεπή και άγρόσουρη φωνούλα να λέη:

— Μιά μικρή βοήθεια, κυρία. Γυρίζω και τότε βλέπω ένα κοριτσάκι άγρό με δέκα χρονών γ' άπλόγη δειλά το χεράκι του περιμένοντας να του δώσουμε κάτι.

Τά κοριτσάκια που φορούσε, τή άχτένιστα μαλλιά του, που πλαισιώναν το χλομό του πρόσωπο με τή μεγάλα και γεμάτα ίκεσία και λυττημένη έκφραση μάτια, τή έκσαναν να μοιάζη μ' ένα πουλάκι που έχει πέσει από τή φωλιά του και ζητά να κρυφθή τρομαγμένο από τούς κινδύνους, που τή άπειλούν.

Ποιός ζέρει τί είχε υποφέρει άξ τώρα το κακομοιρο αυτό πλάσμα και τί έμελλε άκόμα να υποφέρει στο δρόμο της ζωής.

Τού δόξαμε κάτι κ' εξακολουθήσαμε το δρόμο μας, αλλά ή χλομή αυτή μορφή έμεινε για πάντα βαρεία χαλασμένη στο μυαλό μου. Ήταν κ' αυτή τή μι άπό τής άπειρες δυστυχισμένες ύπόψεις που βρίσκονται, άλλοίμονο, σ' αυτό τόν κόσμο.

Αδών [Β]

ΑΝΟΙΞΗ

"Επήγαινα περίπατο. Γόρω μου ξεχνοόταν ένα όμοιο άρωμα. Όπου και αν έστρεφα το βλέμμα μου, έβλεπα άνθισμένες άμυγδαλιές με τις κατάλευκες στολές τους.

"Όλα έμοιαζαν σαν ένα πελώριο πολύχρωμο χαλί. Τό κριθάρι και τή αυτιάρι έχει φτυρωμένα στα χωράφια και φαίνεται από μακριά το ζωηρό πράσινο χρώμα.

"Η άνοιξη τή ξαναανοίγει όλα. Φυτό, ζώο, άνθρωπος; ψάρε άκόμη και τ' άψυχα.

"Α, πόσο όμοια είναι ή άνοιξη. Είχε δίκιο ο Ίταλός ποιητής, ο μεγάλος Πέτρος λέγοντας ότι ή άνοιξη είναι ή νύχτα του χρόνου και πως ή νύχτα είναι ή άνοιξη της ζωής.

Δωδωναίος [Γ]

ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Τά Διαπλασάπουλα, στο φυλλάδιο της «Διαπάσεως» και στη σελίδα της «Άθηναϊκής Έπιστολής», άνεψίζουν νοσερώς τή μορφή του κ. Φαίδωνος

Σκίτσος του Δέη Άλδή

Γ Ρ Α Μ Μ Ε Σ

"Ο χαρούμενος κίτρινος κύκλος της μικρής λάμπας φωτίζει άπαλά μι γωνιά της κάμαρας που φιλοξενεί ένα έπιπλο που χρησιμοποιεί λίγο για τραπέζι, λίγο για γραφείο, λίγο για βιβλιοθήκη, λίγο για όλα.

Είμαι ή άγαπημένη μου γωνιά αυτή. Έδώ βρίσκεται οτι αγαπώ πιο πολύ. "Ο φωτεινός κύκλος κλείνει στην καλονίκη καμπύλη του άκμα και μι βεθεί άναυτατική πολυθρόνα.

Πάνω σ' αυτό τή ιδιόρρυθμο, λίγο χαμηλό έπιπλο, στη μιάν άκρη ύψάνει τή μικρή κομψή παράστημα του τή Ραδιό-

φωνό. Κονιά του ένα βαθύχρωμο κρυστάλλο άγκαλιάζει δροσερά, τούς λυγερούς μίσχους ενός πυκνού μουσκέτου. Είναι κυκλάμινα, θυμητικά τού τελευταίου περισταίου στο βουνό. Πιο κει στέκουν καραρωτοί λίγοι σφιχτοδεμένοι τόμοι. Οι πιο άγαπημένες σελίδες εύθυμες, θλιβερές, τραγουδιές. Κάτω άπ' τή έξυπνο μουσική ενός πορσελάινου σκώλου που στηλώνει εύλύγιστο τή κορμιά του, άραδιάζονται μι σειρά συρτάρια με πολυποικίλλο περιεχόμενα.

"Αν ρίξετε μι άποια στο πρώτο θά βρήςτε κόλλες λευκές ή ρόδινες που προσμένουν ύπομονετικά να γεμισούν φλυαρίες, και γραμμάτια πολλά και κινούρια, ή τόσο καλή άλληλογραφία που συχνά φορτώνεται στον κόκορα.

"Στο δεύτερο θ' ανακαλύψετε άπομεινάκια της σχολικής ζωής. Τετράδια έκθέσεων, βιβλία, διαβήτες.

Πάρα κίττο τή βλέμμα σας μ' άπορία θ' άντικρύση δυό μακρούς βελόνες παρασμένες σ' ένα βαθύγαλαζο πλεκτό. Είναι ή αιώνια μελωδία που κάποτε... θά τελειώση.

"Στο τελευταίο μ' έκπληξη, θά βρήςτε κομμάτια έκρωτηριασμένα, στρατιωτικά σπασμένα αυτοκίνητα, φυλλάδια λιλιπούτεια. Χρησιμοποιεί για άποθήκη να πούμε, σε κεινο τή δίχρονο διαβλημένο ξεδελεράκι που τή βρικόει πολύ βολικό και κατάλληλο για τή μπότη του.

"Όταν κουραστώ άπ' τή μελέτη έρχομαι και χάνομαι στη βαθιά πολυθρόνα. Μά τις πιο πολλές φορές δέν έχω στο τού μου γ' άπαντήσω σε κανένα γραμμα. Είναι πολύ σκοτισμένο τή μυαλό μου για να διατηώση ένα καθήκον νόημα.

Όπτε τή τρίτο συρτάρι με συγκινεί και άξ θέλη τόσο να τελειώση αυτή ή μελωδία. Είναι τόσο κούρασμένος ο εγκέφαλος μου, που άρνείται να διατάξη τή χέρια να κουνήσουν ρυθμικά τίς βελόνες.

"Απλώνω και γω τή δυό μου χέρια για κάτι καλύτερο: με τή ένα σβύνω τή λάμπα, με τή άλλο γυρίζω τή κομπί τού ραδιόφωνου. "Ο φωτεινός κύκλος χάθηκε. Τώρα ή μικρή λάμψη του μαγικού κουτιού χαιδέσει ελαφρά τή γύφω. Μετακινώ ή διαβήση σου να έκωφω κάτι καλό.

Τι λέει τή Βουκουρέστι; Συνανλία βαθυστόχαστη. Δέν είναι για τώρα. Κ' ή Άθήνα; Έξυπμη μουσική με πάρα πολύ κέφι και μεγάλη πασαρία. Γυρνά πιο κάτω, συνάντω τζάζ, τραγουδία όρχήστρας και σταματώ έκεί άπ' όπου σκαρπείται μι άργη μελωδία από βιολιά. Τι νάναι έδώ; "Α, ναι, Νεάπολη. Είναι πως είναι γλυκιά και άπαλή ή άμορφιά της Νεάπολης, έτσι σαν τή μουσική που στέλνει τώρα.

"Ο σκοπός ξεχνοείται σε πλοΐσια άργωνισμένα θέματα και εξακολουθεί σιγανός, νυσταγικός με τή γλυκύτητα της ίδιας άρχικής μελωδίας.

μονισμένα θέματα και εξακολουθεί σιγανός, νυσταγικός με τή γλυκύτητα της ίδιας άρχικής μελωδίας.

Στό άρχαιο θέμα πούμενε στη μέση τή γραμμάτια που προσμένουν, τή πλεκτό που μένει άτέλειωτο, όλα ξεχνούνται. "Ανοιγω όλη μου τήν καρδιά στη μουσική για να γεμισώ, να ξεχυλισή άπ' τήν έντονη επίδραση της που ζέρω ότι πλαταίνει τήν ψυχή και έκκουράζει εύεργετικά τή νοή.

Μένω έκεί μόνη μ' αυτή τή συντροφιά ώρα πολλή. "Αν ή σκέψη μου έχει σκληρυνθή άπαλαίνει, αν τή μυαλό μου έχει σκοτισθή μεταμορφώνεται άνέλλιπστα ολοκάθωρο κ' άν ή καρδιά μου βαρεία σαν σηκωθή από κει, τή νοιώθω ελαφρυνά πολύ, έτοιμη να πετάξη.

Άγνή Καρδιά [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τρεις μικροί συζητούν στην παρξλία για ένα καράρι που μόλις φαίνεται μακρυνά.

— Έγώ λέω πως έρχεται! λέει ο πρώτος.

— Έγώ λέω πως πηγαίνει, άπαντά ο δεύτερος.

— Κι' έγω σας λέω πως πηγαίνουέρεται! φωνάζει ο τρίτος.

ΑΔΑΛΑΡ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΡΑΣΕΩΣ

Άθήνα 12 όδος Εύρητιδου τήν 14 Μαρτίου 1989

ΣΤΟ προηγούμενο φυλλάδιο δημοσιεύθηκε μι άποια εικόνα της Σιρλεβ Τέμπλ. Πρό καιρού, με τήν εικόνα στείλε: κάποιος διαπλασάπουλο ή κάποιος Διαπλασάπουλα.

"Αλλά έξασα ποιός ή ποιά, όνομα κανένα δέν ήπληξε, και γ' αυτό δέν έβδαι άπό κάτω, κατά τή σούηθε, άνεκονώθη άπό... Γιά να μήν ξαναγίνη αυτό, παρακαλώ όσους έχουν τήν κλασούνη να μου στέλνουν εικόνας προς δημοσίευση, να γράφουν όνομα και τή ψευδώνυμο τους ή στο περιθώριο ή άπό πίσω. Κι' όταν μου στέλνουν πολλές μαζι, να τή γράφουν, άχι μονάχα στην πρώτη, αλλά σ' όλες.

Ευχαριστώ πολύ, Τουλίζα, για τή ξεσάσθημα. Βέβαια, άπό με γνωρίζεις άπό πόσα χρόνια — κ' άπό πριν μάθης άκόμα να διαβάς, όταν έβλεπες μόνο τίς εικόνες μου — φυσικό είναι να μάθης και να φροντίξης για τή διάδοσή μου. Στη γέα μου φίλη έστειλα τή φυλλάδια έκταρχής. "Ενέμρινα και τή νέα ψευδώνυμο και περιμένο να μου ξαναγράψης γρήγορα.

Παλιό μου Σεπεόμενε Δόρδε, στο καλιό σου γραμμα άπάντησα ιδιαιτέρως. Πρέπει όμως να σου πώ έδώ πως πολύ μ' εύχαρίστησε ή διαβήση σου — άξωφανής στην κίνηση μου τώρα που έχεις λίγο καιρό διαθέσιμο. Είναι πολύ κωρίς για να περάσης «στο περιθώριο» άπνοιτας τή θέση σου σ' άλλους. Πολύ πιο μεγάλο άπό σένα παίρνουν άκόμα μέρος στην κίνηση μου. Και να ποδ κ' έσύ δέν θεωρείς τή περιθωρία μου κατώτερη της ήλικίας σου... Χαίρω πολύ, Φροντίξτε, που τή ένδυσιαστικά που άκούγες για μένα πριν με γνωρίσης, τή λέξ και σ' τώρα που με γνωρίζεις. "Επιζώ να βρίσκης καιρό, παρ' όλα τή μαθήματα, και να μου γράφης συχνά. Καλή κ' ή Μαγική Βιβλίων που μου

στέλνεις. Θα τή δημοσιεύσω με τή σειρά της στη Σελίδα Συνεργασίας.

Άρειανόν, σε συχαίρω για τή 20 στή άρχια και τή νέα και έπιζώ να είναι άνάλογοι οι βαθμοί σου και σάλλα μαθήματα. Βεβαιότατα λογαριάζονται και τή Εβσημα τού «έκτος Διαγωνισμού». Όσο για τίς Τάξεις, πραγματικώς μπορεί να νωφάρεται ένας τή Μικρή Τάξη ενός Διαγωνισμού και, τόν ίδιο χρόνο, ο ίδιος να νωφάρεται στη Μεγάλη. "Απλοούτατα γιατί όταν έγραψς τήν άπάντησή του στέν ένα, τή παιδί ήταν 14 έτών, κ' ός να γράψη τήν άπάντησή του στέν άλλο, έγινε 15. Κάποτε μέλιστα συμβαίνει να έφανίζεται πρώτα στη Μεγάλη Τάξη και κατόπι στη Μικρή — σά να μπουνε — κ' αυτό γιατί τυχαίως νω δημοσιεύονται πρώτα τή ποτελέσματα ενός Διαγωνισμού που προηρόχηκε άργότερα. "Αλλά μη σκοτίζεσαι, γιατί ο Διαγωνισμός τών Εδούμων δέν έχει Τάξεις, έπομένως ούτε ή Στατιστική σου πρέπει να έχη.

Ναι, Γελαστό Άντιπλοίαρχε, φέτος τή ποτελέσματα τών Έκτακτων Διαγωνισμών βγαίνουν κωρίς, κ' έννοια σου, δέν θέρησουν κ' έκετα που σ' ενδιαφέρουν. "Η Βασιλίσσα Νεφερίτε, ως πέρου, ήταν στη Μικρή Τάξη, τώρα πέρους στη Μεγάλη. Για τόν Ονώβελεθ δέν θυμώμαι. "Αλλά γιατί ρωτάς; Κάνεις και σά κάρμα Στατιστική; Και μι άνασταση προσέχε όταν γράψης. "Ενώ δέν κάνεις καβόλου όρθογραφικά λάθη, θέλεις να πής κάπου «σά χωριστό χωρίτι», και τή γράφεις «χωριστό» σά όρημα. Δέν είναι άπροσεξία άσυγχώρητη.

Πολλά γραμμάτια, έλλείπει χόρου, έπύλαξα για να τούς άπαντήσω στο έρχόμενο. Μετά τούς σχολικούς διαγωνισμούς, βλέπατε, ή άλληλογραφία μου, που έχει άραιώσει τότε, άρχισε πάλι να πυκνώνη...

Οι Έλληνες τού Σικάγου, κατά πρωτοβουλία της έκεί Άδελφότητος τών Ζακυνθίων και όμάδος διανοουμένων, έφύρασαν μεγαλοκρεπώς τή φιλολογική Πεννητιάχρονα τού κ. Σενοπούλου. Πέντε χιλιάδες άνθρωποι συνέφεραν, από άχάνες θέατρο δπου παίχθηκε ή κωμωδία «Τό φύρο τού Αεδάντη» άπό τόν παραπείσιμου άθλο «Έλληνας Έθνοποιών». Μετά τήν παράσταση, μίλησαν για τή συγγραφή και τή έργο του ο λόγιος κ. Μ. Βισσάνθης και, εκ μέρους τών Ζακυνθίων, ο γραμματικός της Άδελφότητος κ. Χ. Άκτύπης. Και άκολούθησε χορός ως τή πρωτή. Μέρος άπό τήν εισπραξη, που άνώτερο άπό τή νόμιμα ποσοστά, οί διοργανωτές δατάλαν ως δώρο στέν κ. Σενόπουλο. Και τή περίεργο είναι που, πριν λάβη τή σχετικό τμή, ο συγγραφές τή σέδα... φωτογραφημένο και δημοσιεύμένο. Ο μετ έλληνοκή έφημερίδα τού Σικάγου «Αμερικανικήτατο!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Απορριπτόνται: «Μητέρα» της Μεγάλης Ίδεας. Πολύ μεγάλο (4 κόλλες διαγωνισμός!) πολύ λυρικό, θέμα κοινό. — «Θύελλα» της Κατάγίδος. Άουσιές, άποφύ στην αρχή λέει πως μι τέτοια καιροία είναι πρωτοφανής, ύστερα λέει πως ο νησιώτες είναι συνηθισμένοι άπ' αυτά. Με βεβαιό δέν άατράφει ούτε μουμπουτίζε. — «Σκεπασμένα» τού Δοξ. Άκρωτήρι. Στην αρχή ή περιγραφή είναι πολύ καλή, έν και χιόνια, δέν είδαμε άόμνη φέτος στην Άθήνα. "Αλλά ύστερα ή σύγκριση που κάνει και τή συμπεράσματα τού βράζει δέν είναι άλλη κατεύθυνση για τήν όποία δέν είναι κανείς προτομομαμένος. "Αλλωστε τή συμπεράσματα αυτά δέν είναι κατά βάση όρθα και ένας νέος δέν πρέπει να είναι τόσο σκεπτικιστής και άποαισθητός. — «Άρρωδια» τού Άνθους της Άνατολής. Καλό ποίημα αλλά λίγο άδύνατο στην άνάπτυξη τού θέματος. Οι δυό τελευταίοι σίχοι μελίστα, κοτό μελλοντός τή ζάλη κτλ. Θέλω έντελώς άλλαγμα. "Ας τή χενίση λίγο τή «Αν. τ. Άν. κ' άς τή ξαναστελή. — «Η Μαρία» τού Γέρον τού Μαρία. "Αιόζα. Έξχητό κα-

ταξη άλλων, τών «τριών θανασιών ένθρον» δέν μου φαίνεται φυσική. Θα προτιμούσα να χωρίξη τόν ποικίλο από τή γάτα ένα πράγμα — ένας πουποφές, μι πολυθρόνα — ή γάτα να τόν παραφυλάη, και, άπό κάπου άλλου, να παραφυλάη τή γάτα ο σκόλος.

Μά σε τί λέξικό φάχνεις; Άσπρε Γλάρε, για να βρίσκης αυτές τίς λέξεις; Τά έλληνικά βέβαια δέν τίς έχουν, γιατί έννοιές ένες, ούτε έχουν καθιερωθεί οι μεταφράσεις τους. Τόν υλιετανισμό π. χ. τόν μεταφράζουν έραοτεχνισμό, κ' έννοούν τήν ιδιότητα τών υλιετανήδων, τών έραοτεχνών, που δέν άφοσιώνονται, δέν έμβαθύνουν σ' ένα πράγμα, αλλά καταγίνονται σε πολλά άκρογώφ. Για τή ρομαντισμό, σόδ συσταίνω τή πολύ εύνόγο βιβλία που έξέδωσος τελευταία ο κ. Άδαρνίος Παπαδόμας «Ο Ρομαντισμός — ο εύρωπαϊκός κ' ο έλληνικός». Για τάλλα δέν έχω τόπο. "Επειτα, ου' έγώ ζέρω καλά τή «γνωριότητα» τού ύπερρεαλισμού, που είναι μι νωύτατη κ' άρκια άκαθόριστη άκόμα λογοτεχνική άρση.

Πολλά γραμμάτια, έλλείπει χόρου, έπύλαξα για να τούς άπαντήσω στο έρχόμενο. Μετά τούς σχολικούς διαγωνισμούς, βλέπατε, ή άλληλογραφία μου, που έχει άραιώσει τότε, άρχισε πάλι να πυκνώνη...

Οι Έλληνες τού Σικάγου, κατά πρωτοβουλία της έκεί Άδελφότητος τών Ζακυνθίων και όμάδος διανοουμένων, έφύρασαν μεγαλοκρεπώς τή φιλολογική Πεννητιάχρονα τού κ. Σενοπούλου. Πέντε χιλιάδες άνθρωποι συνέφεραν, από άχάνες θέατρο δπου παίχθηκε ή κωμωδία «Τό φύρο τού Αεδάντη» άπό τόν παραπείσιμου άθλο «Έλληνας Έθνοποιών». Μετά τήν παράσταση, μίλησαν για τή συγγραφή και τή έργο του ο λόγιος κ. Μ. Βισσάνθης και, εκ μέρους τών Ζακυνθίων, ο γραμματικός της Άδελφότητος κ. Χ. Άκτύπης. Και άκολούθησε χορός ως τή πρωτή. Μέρος άπό τήν εισπραξη, που άνώτερο άπό τή νόμιμα ποσοστά, οί διοργανωτές δατάλαν ως δώρο στέν κ. Σενόπουλο. Και τή περίεργο είναι που, πριν λάβη τή σχετικό τμή, ο συγγραφές τή σέδα... φωτογραφημένο και δημοσιεύμένο. Ο μετ έλληνοκή έφημερίδα τού Σικάγου «Αμερικανικήτατο!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Απορριπτόνται: «Μητέρα» της Μεγάλης Ίδεας. Πολύ μεγάλο (4 κόλλες διαγωνισμός!) πολύ λυρικό, θέμα κοινό. — «Θύελλα» της Κατάγίδος. Άουσιές, άποφύ στην αρχή λέει πως μι τέτοια καιροία είναι πρωτοφανής, ύστερα λέει πως ο νησιώτες είναι συνηθισμένοι άπ' αυτά. Με βεβαιό δέν άατράφει ούτε μουμπουτίζε. — «Σκεπασμένα» τού Δοξ. Άκρωτήρι. Στην αρχή ή περιγραφή είναι πολύ καλή, έν και χιόνια, δέν είδαμε άόμνη φέτος στην Άθήνα. "Αλλά ύστερα ή σύγκριση που κάνει και τή συμπεράσματα τού βράζει δέν είναι άλλη κατεύθυνση για τήν όποία δέν είναι κανείς προτομομαμένος. "Αλλωστε τή συμπεράσματα αυτά δέν είναι κατά βάση όρθα και ένας νέος δέν πρέπει να είναι τόσο σκεπτικιστής και άποαισθητός. — «Άρρωδια» τού Άνθους της Άνατολής. Καλό ποίημα αλλά λίγο άδύνατο στην άνάπτυξη τού θέματος. Οι δυό τελευταίοι σίχοι μελίστα, κοτό μελλοντός τή ζάλη κτλ. Θέλω έντελώς άλλαγμα. "Ας τή χενίση λίγο τή «Αν. τ. Άν. κ' άς τή ξαναστελή. — «Η Μαρία» τού Γέρον τού Μαρία. "Αιόζα. Έξχητό κα-

